

Květa Legátová

Mušle a jiné odposlechy

Pistorius & Olšanská
Příbram 2007

© Květa Legátová, 2007
ISBN 978-80-87053-13-3

Mušle

Malinký princ se zatoulal v lese. Unikl z dohledu lokajů, ztratil se. Rozhlíží se, poslouchá ptáky, je volný, je šťasten, je bez starosti, neboť není jeho věcí, aby se našel.

– Hej, co jsi zač? –

Ten, který ho oslovil, sedí nad ním, vysoko na větvi. Dvě bosé nohy tlučou do kmene.

– Já jsem princ. A co jsi ty? Člověk, nebo zvíře? –

– Člověk. Jmenuju se Zbyšek. Můj otec je lamačem kamene tam v těch skalách. –

– Jestli jsi člověk, slez dolů, když s tebou mluvím, a polib mi ruku. Potom mi řekneš, co děláš v mém lese. –

– Jak to v tvém? Les přece není ničí. –

– Je můj, protože já jsem princ. Když budu chtít, dám tě svázat a hodit do věže. –

– Do jaké věže? –

– Do kamenné. Jsou tam pavouci. –

– Pře, pavouků se nebojím. –

– Ani krys? –

– Ani krys, ani žab. Já se nebojím ničeho. –

– Ani krále ne? –

– O žádném králi nevím, ale jestli nějaký je, tak se ho taky nebojím. –

– Když se to o tobě doví, dá tě popravit. –

- Ať dá, mně to nevadí. –
- Jenže když někoho popravují, useknou mu hlavu. –
- To bych si nenechal. –
- A co bys dělal? –
- Utekl bych. –
- Kam? –
- Do skal. –
- Skály jsou moje. –
- Všecko je tvoje, ty troubo? –
- Všecko. A neříkej mi troubo, říkej mi milostivý princí. –
- Jak dokážeš, že je všecko tvoje? –
- Je to moje, protože toto je panství mého dědečka a já jsem dědečkův vnuk. Tak to patří i mně. Všecko. –
- I stromy? –
- I stromy, i tráva, i ptáci. –
- A co včely? –
- I včely. –
- Víš o nich? –
- Nevím. –
- Tak jak můžou být tvoje? Víš, kde má hnízdo křivonoska, víš o liškách? –
- Když ti poručím, musíš mi ukázat lišky i křivonosku. –
- Leda ti dám přes hubu. –
- To nemůžeš, to by ti nedovolili. –
- Kdo? –
- Ti, co mě hlídají. –
- A kde jsou? –
- Nevím, ale za chvíli mě najdou. Pak pošlu sluhu, aby mi přinesl křivonosku. –

– Křivonosku ti nikdo nepřinese, protože mu uletí. To bys musel umět chytat ptáky. –

– Pošlu sluhu, který to umí. A poručím mu, aby přinesl dvě křivonosky. –

– Co s nimi budeš dělat? –

– Dám si je do klece. –

– Co je to? –

– Bedna z drátů. –

– Co z toho křivonosky budou mít, když je dáš do bedny? –

– Nic. Ale já se na ně budu dívat. –

– Já jsem se na křivonosky díval a nemám klec. Vím o hnízdě s mladými. Na ty tvůj sluha nepřijde. –

– Přijde. Dám pochyvat všechny ptáky v lese. –

– To nedokážeš. –

– Uvidíš... Ty sedíš celý den na stromě? –

– Když chci, slezu. –

– A chodíš po zemi? –

– Chodím. –

– Tak mně to ukaž. –

Zbyšek seskočil. Je stejně malý jako princ. Prohlížejí si jeden druhého. Královský prcek se dotkl Zbyškovy nahé paže.

– Jsi špinavý. –

– To není špína, to je od slunka. V zimě vypadám čistě. –

– ...já bych se styděl chodit nahý. –

– Nejsem nahý, mám kalhoty. –

– To je jako nic. Jsou ti vidět nohy. –

– Tobě taky. –

- Jenže já je mám obuté. –
- Boty se mají nosit jen v zimě. Teď jsou ti nanic. –
- Co máš v ruce? –
- Mušli. –
- Kdes ji vzal? –
- Našel jsem ji v potoce. –
- Má velkou cenu? –
- Ohromnou. –
- Tak mi ji dej! –
- Tůdle. Tu mušli bych nedal nikomu. –
- Moji sluhové ti ji seberou, a když jim řeknu, natlučou ti. –
- Těm uteču jako nic. –
- Vyměnil bych ti mušli za štrapec, co mám na čepici. Je hedvábný. –
- Nechci. Mušle je lepší než štrapec. –
- Dám ti kapesník. Podívej! –
- Nač je to? –
- Na nic. To se nosí v kapse. –
- Já nemám kapsu. –
- Tak ti dám zlatý řetízek nebo prsten. To, co se na něm tak leskne, je diamant. –
- Mušle je lepší. –
- Nebo si můžeš utrhnout přezky z mých střevíců. Jsou zlaté. –
- Mušle je ještě lepší. –
- Dám ti teda dukát... s obrazem mého dědečka. –
- Ukaž! Já mám taky dědečka, ale vypadá jinak. Na žádném dukátu není, zato si mě pokaždé vysadí na ramena a jedeme... –

- Kam? –
- Kam se nám zachce. Můj dědeček umí vyskakovat a řehtat jak kůň. –
- Můj zas umí jezdit v kočáře. Víš, co je to kočár? V tom sedíš a jedeš. –
- Jak můžu sedět a jet? To by mě musel někdo vézt. –
- Taký že tě veze. Ten kočár. –
- Je živěj? –
- Není. –
- Jak mě může vézt, když není živěj? –
- Protože má kola... a kola se točí. –
- Sama od sebe? –
- Sama od sebe. Ale jen když mlaskneš na koně, kteří ho táhnou. Dal bys mi mušli za kočár? –
- Nedal. Kočár není nic moc. Je to něco jako náš žebříňák, jenomže ten táhnou voli. A vůl je na to lepší než kůň. Taký můj dědeček je lepší než tvůj dědeček. –
- Jenomže s mým dědečkem by sis mohl koulet... A taky by sis za ten dukát mohl něco koupit. –
- I perníkovou celtičku? –
- Třeba. –
- Tak to se moc pleteš. Aby sis mohl koupit perníkovou celtičku, na to bys potřeboval pět krejcarů. Máš pět krejcarů? –
- Nemám. –
- Vidíš. A za mých perníkovou celtičku nedostaneš. Pět krejcarů je přesně tolik, kolik máš prstů na ruce. Umíš počítat? –
- Umím. –

- Do kolika? –
- Do deseti. –
- Tak počítej. Já ti budu ukazovat. –
- Jeden, dva, tři... –
- Čtyři. –
- Nenapovídej! ...čtyři, pět! Mám pět prstů na každé ruce. –
- A na noze? –
- Ty jsem ještě nikdy nepočítal. –
- Tak se zuj. –
- To nejde. Mě zouvá komorník. Musí se odcvaknout tahle přezka. –
- Ukaž! Já ji odcvaknu... A je to. –
- Tys ji utrl! –
- No co! Stejně tam překážela. Počkej! Utrhnu ji i na druhé botě, abys mohl chodit... –
- Princ opatrně našlapuje, tře se chodidly o trávu, nemůže se toho nabažit.
- Studí to a lechtá! –
- Pojď sem, – volá ho Zbyšek. – Tady v tom písku ti něco napíšu, ale nesmíš to nikomu říct. –
- Neřeknu. –
- Na to se musíš zaklít. Řekni: Ajcemtrajcem, jestli to někomu řeknu. –
- Ajcemtrajcem, jestli to někomu řeknu. –
- Zbyšek zvedl suchou větvičku, kousek z ní odlomil a začal kreslit. Namaloval H a zvedl k princovi oči.
- Co je to? –
- Žebřík, – hádal princ.

- Je to písmenko H. A toto? –
  - Kolečko. –
  - To je písmenko O. A toto V... –
  - Už vím! – vykřikl princ, před nímž se zablesklo poznání.
  - Tak mně to pošeptej. –
- Princ se naklonil k Zbyškovu nastavenému uchu a roztrěseným šepotem pronesl sprosté slovo. Zbyšek je rychle dopsal. Na svého druha hleděl s obdivem. Tak rychle to ještě nikdy žádný z jeho kamarádů nerozluštil.
- To mě naučil brácha, co už chodí do školy. Teď probírají pády a dost ho to otravuje. Znáš pády? –
  - Ne. –
  - První pád: kdo? co? ...například já. –
  - Nebo já, – vmísil se princ dychtivě.
  - Nebo ty. Druhý pád: koho? čeho? čím? ...například moje. –
  - Nebo moje. –
  - Nebo tvoje. Třetí pád: komu? čemu? ...například mně. –
  - Nebo mně. –
  - Nebo tobě... Je jich sedm. Ty by ses to taky snadno naučil. –
  - Já zas znám měsíce, – vytáhl princ své eso. – Víš, kolik je měsíců? –
  - To ví každý. Jeden. –
  - Těch, co já myslím, je dvanáct. A když je umíš, víš, kdy máš narozeniny. –
  - To poznám i tak, protože dostanu dárek. –

– Au! – zavřískl princ znenadání. – Něco mě škráblo! –
Ukazuje krvavý šrám.

– Zapláčni si to hlínou, – radí Zbyšek. – Já mám zas každou chvíli obražený palec a podívej se tady na tu jizvu... –

Než mohl vyložit, jak k jizvě přišel, vyrojili se mezi stromy královští lokajové.

Zbyšek přiskočil k princovi a rychle mu vtiskl do dlaně svou mušli.

– Na! – A zmizel v houštině.

Princ na chvíli zkameněl.

Už nikdy v životě nedostal tak vzácný dar.